

Република Србија
УПРАВНИ СУД
20 У. 4942/13
12.02.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., против туженог Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије, чији је следбеник Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, ради поништаја решења бр. 580-02-167-2013-11 од 04.02.2013. године, у предмету ратне војне инвалиднине, у нејавној седници већа, одржаној дана 12.02.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем поништава се решење Општинске управе Ваљево, Одељење за друштвене делатности број 580-139-248/06-09 од 06.07.2006. године, и решава: А.А. из ... нема право на месечно новчано примање за незапослене ратне војне инвалиде почев од 01.04.2006. године. Питање повраћаја неосновано исплаћеног износа на име месечног новчаног примања за незапослене ратне војне инвалиде за период од 01.04.2006. године до 31.01.2013. године решиће се у посебном поступку. Наведеним решењем првостепеног органа од 06.07.2006. године тужиоцу је као признатом ратном војном инвалиду 7 групе са 50% инвалидитета за стално признато право на месечно новчано примање за време незапослености, почев од 01.04.2006. године, док постоје прописани услови, навођењем месечног износа од 12.668,00 динара за месец април, са начином даљег усклађивања уз констатацију да решење не подлеже ревизији.

У тужби, којом је покренуо управни спор, поднетој препорученом пошиљком Управном суду дана 02.04.2013. године, тужилац истиче да му је предметно право признато још 2006. године, те да је од момента признавања предметног права па до момента доношења победног решења прошло више од 5 година. Наводи да се према одредби члана 241. ЗУП-а, понављање управног поступка може дозволити само због чињенице које је орган управе утврдио у ранијем поступку, а не и због чињенице које је суд утврдио у свом поступку, указујући да се према члану 242. став 3. истог закона понављање поступка не може тражити после протеча рока од 5 година од достављања решења странци ни по службеној дужности. Указује и да се у конкретном случају ради о чињеницама које су постојале и органу управе биле познате и приликом доношења решења из 2006. године, тако да се не може радити о некаквим новим околностима које органу управе нису биле познате приликом доношења

првог решења којим је тужиоцу признато предметно право на накнаду за време незапослености. Самим тим управни поступак се није могао поновити ни по службеној дужности, а поступак ревизије на који се позива орган управе није ништа друго него понављање управног поступка, и то такво понављање које се заснива на истоврсним чињеницама а за које је протекао и објективни рок од 5 година од дана достављања решења, па самим тим више није било могуће дозволити понављање поступка у овој управној ствари. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу као неосновану, одбије.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета ове управне ствари произлази да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено да је тужени орган, након што је дошао у посед списка предмета (иако је првостепени орган погрешно у поништеном решењу навео да исто не подлеже ревизији), у вршењу ревизије размотрио списе предмета и утврдио да је првостепено решење од 06.07.2006. године (које је предмет ревизије а којим је тужиоцу као ратном војном инвалиду VII групе са 50% инвалидитета признато право), донео уз погрешну примену материјалног права. У поступку је утврђено да је тужилац у моменту доношења првостепеног решења 06.07.2006. године, којим му је признато право на месечно новчано примање за време незапослености био корисник инвалидске пензије, коју остварује почев од 03.08.2003. године. Пензија му је призната на основу захтева који је поднео 02.04.2003. године привременим решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање запослених број 017572 од 03.04.2004. године.

Одредбом члана 51. став 1. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца ("Службени лист СРЈ" бр. 24/98, 29/98 и 25/2000) прописано је да ратни војни инвалид од I до IV групе коме је то својство признато по основу оштећења организма задобијеног под околностима из члана 2. став 1. тачка 1. и 5. и став 2. овог закона, као и у ратном заробљеништву у вези са тим околностима, под условом да није у радном односу, да нема приход од друге делатности и да је пријављен организацији надлежној за послове запошљавања, има право на накнаду за време незапослености.

Према члану 85. став 1. истог закона решење којим се између осталог утврђује и право на накнаду за време незапослености донесено у првом степену, подлеже ревизији.

Према оцени Управног суда, код овако утврђеног чињеничног и правног стања ствари, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем поништио решење Општинске управе Ваљево, Одељења за друштвене делатности број 580-139-248/06-09 од 06.07.2006. године и решио да тужилац нема права на месечно новчано примање за незапослене ратне војне инвалиде почев од 01.04.2006. године, са напоменом да ће се питање повраћаја неосновано исплаћеног износа на име месечног новчаног примања за незапослене ратне војне инвалиде за период од 01.04.2006. године до 31.01.2013. године решити у посебном поступку. Ово из разлога што је тужилац у моменту доношења наведеног решења

од 06.07.2006. године, којим му је признато право на месечно новчано примање за незапослене ратне војне инвалиде, био корисник инвалидске пензије, па како према напред цитираној одредби наведеног закона, право може да оствари ратни војни инвалид који није у радном односу и који нема приходе од друге делатности, то се тужилац као корисник инвалидске пензије у време признавања наведеног права није могао сматрати незапосленим лицем, тј. лицем које нема друге приходе. Поред тога што је тужилац остваривао приходе по основу инвалидске пензије, исти према цитираној одредби члана 51. став 1. наведеног закона, ни као инвалид VII групе, није могао остварити право на месечно примање за време незапослености, будући да право на ту накнаду могу остварити само ратни војни инвалиди од I до IV групе, па су се због погрешне примене материјалног прописа на основу кога је решена ствар, као разлога из члана 87. став 2. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, стекли прописани услови из члана 87. став 1. тог закона, да се у поступку ревизије поништи наведено решење и другачије реши предметна ствар.

Суд је ценио наводе истакнуте у тужби, па је нашао да су ти наводи неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово због тога што је тужбом оспорено решење, према стању у списима предмета, засновано на потпуно и тачно утврђеном чињеничном стању на које је правилно примењена напред цитирана одредба наведеног закона, а у образложењу побијаног решења, јасно су наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења. Наиме, одредбом члана 85. став 1. наведеног закона јасно је прописано и да решење којим се утврђује накнада за време незапослености, подлеже ревизији као облику оцене законитости решења донетих у првостепеном поступку који врши тужени орган по службеној дужности. Неосновани су наводи тужбе који указују на обавезу примене одредаба ЗУП-а које се односе на понављање поступка, будући да Закон о општем управном поступку не предвиђа институцију ревизије, то се другостепени орган у вршењу ревизије не може послужити одредбама тог закона. Ревизија се, како се то погрешно у тужби наводи не може уподобити са понављањем управног поступка према одредбама ЗУП-а, а како ревизија није ограничена роком до ког се иста може тражити, то нису ни истекли законом прописани рокови за покретање поступка ревизије по службеној дужности и доношења овде оспореног решења, а ни у ком случају се не може говорити о роковима у којима је могуће поновити управни поступак према одредбама ЗУП-а. На немогућност примене одредаба ЗУП-а, чак ни у погледу обнављања поступка, упућује и одредба члана 92. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, по којој се специфичност обнове поступка огледа у томе да се обнова поступка као ванредно правно средство у управном поступку завршеном коначним решењем може тражити и по истеку рокова предвиђених за обнову поступка у савезном закону којим се уређује општи управни поступак. Стога није тачан навод тужбе "да је првостепено решење неправилно и незаконито".

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради се о судској ствари, која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног решења и достављених списа види да је чињенично

стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног акта требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 12.02.2015 године, 20 У. 4942/13

Записничар
Ксенија Ивановић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

CP/CM